

lézacího soudu. Tu bylo zjištěno, že mezi obžalovaným a manželem Barbory B-ové vznikl rozpor, ježto B. žádal, by mrtvola byla položena do hrobu hlavou ke zdi a nohama do hřbitova, kdežto obžalovaný chtěl klásti rakev opačně, hlavou do hřbitova a nohama ke zdi, a že obžalovaný při tomto zápolení o polohu rakve s ní točil, škubal a smýkal, takže bylo slyšeti z rakve zadunění, povstale patrně tím, jak mrtvola uvnitř rakve se pohnula a narazila na stěny rakve, což vzbudilo u okolostojících nevoli a pohoršení. Pokud jde o subjektivní vinu obžalovaného, zjistil soud, že obžalovaný jednal s patrným úmyslem, porušiti integritu mrtvého těla i pietu k němu a že si toho byl také vědom. Tato zjištění nalézacího soudu odůvodňují skutkovou podstatu přečinu podle § 306 tr. zák. Nelze přisvědčiti k názoru zmateční stížnosti, k němuž při veřejném rodu přidala se i generální prokuratura, že za zlé nakládání s lidskými mrtvolami může se považovati jen takové jednání, které, kdyby bylo spácháno na člověku živém, musilo by se považovati rovněž za zlé nakládání, jímž podle názoru generální prokuratury dlužno rozuměti takové působení na tělo, které má v zápětí přechodnou tělesnou nevolnost, bolest a tomu podobné. Tento výklad slova »zlé nakládání« v § 306 tr. zák. přehlížel by především, že zlé nakládání s mrtvolami nelze přece rovnati k zlému nakládání se živými osobami, jak to mají na zřeteli §§ 143, 157 odstavec první a 496 tr. zák., neboť jde o úkony na neživé předměty, a již proto jest nutno přikloniti se k výkladu, který, vycházející z porovnání ustanovení § 306 tr. zák. a § 122 b) tr. zák., kdež se mluví o zneuctvujícím zlém nakládání, klade důraz na zneuctvující povahu zlého nakládání. Tomuto výkladu slov »zlé nakládání« nasvědčuje konečně i zařazení § 306 do V. hlavy tr. zák., mezi přečiny a přestupky proti veřejnému pořádku a pokoji. Uvážil-li se tyto okolnosti, změní se pak i hledisko, s něhož třeba posuzovati význam slov »zlé nakládání s mrtvolami« v § 306 užitých. Jestli účelem předpisu § 306 tr. zák., by byly za trestné prohlášeny činy, tam uvedené, nejen proto, že se jimi porušuje cit náboženský, nýbrž mělo jím býti také zabráněno, by porušován nebyl cit lidskosti a dobrých mravů a uráženy nebyly city piety, které k mrtvým osobám chovají jejich příslušníci rodinní. Vzhledem na tento účel § 306 tr. zák. dlužno pak zděm nakládáním ve smyslu tohoto §u rozuměti každou ve skutkovém jednání záležející pohanu, která se dotýkala mrtvol, neboť tento zákonný předpis nemá chrániti jen před takovým působením na mrtvé tělo jak o něm se činí shora zmínka, nýbrž i před každým jiným jednáním zneuctvujícím. Po objektivní i subjektivní stránce vyhovují úvahám svrchu uvedeným a tedy skutkové podstatě § 306 tr. zák. zjištění učiněná nalézacím soudem. Jestliže totiž obžalovaný s rakví, ve které se nacházela zemřelá Barbora B-ová, točil, škubal a smýkal, jednal s rakví a tedy také s tělem Barbory B-ové, které v rakvi bylo uloženo, hrubým způsobem, který, jak nalézací soud zjistil, ohrožoval city piety k zemřelé a byl tedy pohanou mrtvoly Barbory B-ové.

Čís. 926.

Trest t u h é h o vězení nelze použitím § 266 a § 261 tr. zák. změnit v peněžitou pokutu.

(Rozh. ze dne 22. září 1922, Kr I 706/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Mostě ze dne 16. února 1921, pokud jím byl obžalovaný pro přečin podle § 13 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. odsouzen podle téhož zákonného místa s použitím §u 266 tr. zák. k trestu vězení na dva dny, jež mu bylo přeměněno podle § 261 tr. zák. v pokutu 100 K a k další pokutě 100 K, v případě nedobytnosti ke čtyřdennímu vězení, zrušil napadený rozsudek a odsoudil obžalovaného dle § 13 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. s použitím §u 260 b) tr. zák. k tuhému vězení na 8 dní, doplněnému dvěma posty, a k pokutě 200 Kč, na jejíž místo nastupuje v případě nedobytnosti další tuhé vězení dvou dní.

D ů v o d y:

Na přečin dle § 13 zákona o lichvě čís. sb. z. a n. 568/19, jímž byl obžalovaný uznán vinným, je, pokud jde o trest na svobodě, stanoven trest tuhému vězení. Při odsouzení pro zmíněný přečin není dle § 16 citovaného zákona vyloučeno užití ani mimořádného práva zmírňovacího ani práva přeměňovacího. Nalézací soud použil též práva dle § 266 tr. zák. a jednal proto v mezích oprávnění, mu §em 266 tr. zák. daného, změnil zákonem stanovené vězení tuhé ve vězení jednoduché. Soud porušil však zákon, když toto jednoduché vězení, používaje dále § 261 tr. zák., změnil v pokutu a brojí státní zastupitelství právem proti tomuto porušení zmateční stížností s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 11 §u 281 tr. ř. Neboť, uživ mimořádného práva zmírňovacího, mohl soud nalézací vzhledem k ustanovením §§ 265 a 266 tr. zák. uznati sice na mírnější stupeň vězení, tedy na vězení jednoduché místo tuhému, avšak nikoli na jiný druh trestu, to jest na pokutu peněžitou. Trest jednoduchého vězení vyslovený za použití § 266 tr. zák. nesmí býti dále pozměněn, poněvadž dle § 259 tr. zák. je změna zákonitého druhu trestu zásadně vyloučena a ježto výjimka v § 261 tr. zák. obsažená může míti místo jen tam, kde dle zákona jako základní trest jest určen trest vězení jednoduchého. Poněvadž přečin dle § 13 zák. lich. jest ohrožen vězením tuhým, může toto za použití § 266 tr. zák. změněno býti sice na vězení jednoduché, nikoliv však za dalšího použití §u 261 tr. zák. také ještě v pokutu. Z ustanovení § 259 v souvislosti s §§ 260, 261 a 262 tr. zák. vyplývá, že se tam mluví jen o trestech zákonem stanovených a může proto výjimek tam určených býti použito také jen za předpokladů zákonných a nikoliv snad dle volného uvážení soudu. Nalézací soud použil proto v tomto případě ustanovení § 261 tr. zák. neprávem a vykročil takto z mezí svého trestního oprávnění, dle kterého může vyřknouti pouze trest dle zákona přípustný.

Čís. 927.

Pořízen-li padělek veřejné listiny vědomou, a týmž zlým úmyslem proniknutou součinností dvou osob v ten způsob, že jeden obsah listiny diktoval a druhý psal, jsou spolupachatelé zločinu podvodu podle §§ 197 a 199 písm. d) tr. zák.

(Rozh. ze dne 22. září 1922, Kr I 1041/22.)